

AKITA

TŁUMACZENIE : Olga Jakubiel.

Rewizja i uzupełnienie tłumaczenia polskiego sierpień 2022 Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Japonia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 13.03.2001

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do towarzystwa.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 5 Szpice azjatyckie i rasy pokrewne.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Pierwotnie, wielkość japońskich psów wahała się od małej do średniej, i nie istniała żadna duża japońska rasa. Od 1603 roku, w okolicy Akity, używano do walk psów akita matagi (były to średniej wielkości psy, polujące na niedźwiedzie). Od roku 1868 akita matagi krzyżowano z psami tosa i mastifami. W efekcie, gabaryty psów tej rasy zwiększyły się, lecz utracone zostały charakterystyczne cechy typu szpica.

W 1908 roku zakazano walk psów; niemniej jednak zachowano tę rasę i poprawiono jej typ, czyniąc ją jedyną dużą japońską rasą. W efekcie, w roku 1931, dziewięciu największych i najwybitniejszych przedstawicieli rasy uznano za „pomniki przyrody”.

Podczas drugiej wojny światowej (1939-1945) futer psów używano powszechnie do wyrobu mundurów wojskowych. Policja wydała rozkaz pojmania i konfiskaty wszystkich psów, z wyjątkiem owczarków niemieckich, do celów militarnych. Niektórzy miłośnicy rasy próbowali omijać rozkaz poprzez krzyżowanie akit z owczarkami niemieckimi. Po zakończeniu II Wojny Światowej, drastycznie zmalała liczba akit; wśród ocalałych wyodrębniły się trzy niezależne typy: 1) akity matagi, 2) walczące akity, 3) akity-owczarki. Sprawilo to, iż sytuacja rasy stała się niezwykle skomplikowana.

Po wojnie, podczas procesu przywracania czystości rasy, krótkotrwałą popularność zdobył wykazujący cechy mastiffa i owczarka niemieckiego pies z linii Dewa – Kongo-go.

Jednakże, rozsądni miłośnicy rasy nie uznali tego typu psa za odpowiadający wymogom japońskiej rasy; poczynili więc próby wyeliminowania wpływu wcześniej użytych do hodowli ras, poprzez krzyżowanie ocalałych psów z akitami matagi, w celu przywrócenia pierwotnej czystości rasy. Uzyskali w ten sposób stabilny, czysty typ dużej rasy psa, w obecnie znanym kształcie.

WRAŻENIE OGÓLNE: Duży, mocny, harmonijny pies o dużej masie; silnie zaznaczone drugorzędowe cechy płciowe, z zachowaniem wielkiej szlachetności i dostojeństwa; mocna budowa.

WAŻNE PROPORCJE: Stosunek wysokości w kłębie do długości tułowia (od stawu barkowego do guza siedzeniowego) wynosi 10:11, przy czym tułów jest nieco dłuższy u suk, niż u psów.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT : Spokojny, wierny, posłuszny i pojętny.

GŁOWA :

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Wielkości proporcjonalnej do tułowia. Czoło szerokie, z wyraźną bruzdą. Brak zmarszczek.

Stop: Zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Duży i czarny. Nieznaczny i rozproszony brak pigmentu dopuszczalny wyłącznie u białych psów, ale

zawsze preferowany czarny

Kufa: Umiarkowanie długa i mocna, z szeroką nasadą, zwężająca się, lecz nie spiczasta. Grzbiet nosa prosty.

Uzębienie: Zęby mocne; zgryz nożycowy.

Wargi: Napięte.

Policzki: Umiarkowanie rozwinięte.

Oczy: Stosunkowo małe, niemal trójkątnego kształtu ze względu na uniesiony zewnętrzny kącik oka; umiarkowanie szeroko rozstawione; ciemnobrązowe – im ciemniejsze, tym lepsze.

Uszy: Stosunkowo małe, grube, trójkątne, nieco zaokrąglone na końcach, umiarkowanie szeroko rozstawione, stojące i nachylone do przodu.

SZYJA: Gruba i umięśniona, bez podgardla, harmonizująca z głową.

TUŁÓW:

Grzbiet: Prosty i mocny.

Lędźwie: Szerokie i umięśnione.

Klatka piersiowa: Głęboka; przedpiersie dobrze rozwinięte; żebra umiarkowanie wysklepione.

Brzuch: Dobrze podciągnięty.

OGON: Wysoko osadzony, gruby, noszony mocno zwinięty nad grzbietem; gdy ogon jest opuszczony jego koniec sięga niemal stawu skokowego.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Łopatką: Umiarkowanie skośna i rozwinięta.

Łokcie: Przylegające.

Przedramię: Proste, o mocnym kościu.

Łapy: Grube, okrągłe, wysklepione i zwarte.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Dobrze rozwinięte, mocne, umiarkowanie kątowne.

Stopy: Grube, okrągłe, wysklepione i zwarte.

RUCH : Sprężysty i energiczny.

SZATA:

SIERŚĆ: Włos okrywowy twardy i prosty; podszerstek miękki i gęsty; kłęb i zad okryte nieco dłuższym włosiem; włos na ogonie dłuższy, niż na reszcie ciała.

MAŚĆ: Rudo płowa, sezamowa (rudo płowe włosy z czarnymi koniuszkami), pręgowana i biała. Wszystkie wspomniane wyżej kolory, z wyjątkiem białego, muszą mieć „urajiro”.

(*Urajiro* = biaława sierść po bokach kufy, na policzkach, spodzie zuchwy, szyi, klatce piersiowej, tułowiu i ogonie oraz wewnętrznej stronie kończyn).

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Psy: 67 cm,

Suki: 61 cm. Tolerancja 3 cm powyżej i poniżej.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- Sucze psy / samcze suki.
- Przodozgryz lub tyłozgryz.
- Brakujące zęby.
- Niebieski język lub język w czarne plamy.
- Tęczówka jasnego koloru.
- Krótki ogon.
- Bojaźliwość.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
 - Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
 - Nie stojące uszy.
 - Zwisający ogon.
 - Długi włosy (kosmaty).
 - Czarna maska.
 - Znaczenia na białym tle.

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.

